

Ονοματεπώνυμο: Γεωργία Φανδινάκη
Σχολείο: 5ο Γενικό Λύκειο Βέροιας

Αξιότιμε κύριε Δήμαρχε, αγαπητοί συμμαθητές,

Προτού εμβαθύνουμε στο θέμα, το οποίο κλήθηκα να σας παρουσιάσω σήμερα, επιθυμώ να αναφέρω, εκ μέρους των συμμαθητών και γενικότερα των συνομηλίκων μου, πως αποτελεί τιμή μας το γεγονός ότι δίνετε την ευκαιρία σε εμάς τους νέους, των οποίων η φωνή συχνά αποσιωπάται, να μιλήσουμε για προβλήματα που μαστίζουν την κοινωνία της πόλης και κατ' επέκταση της χώρας μας. Έχοντας, λοιπόν, εντοπίσει η ίδια, ως παρατηρητής της Βέροιας, ορισμένες δυσχερείς καταστάσεις που χρήζουν αντιμετώπισης θα σας ενημερώσω για τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξα, εκφράζοντας τις ανησυχίες μου και προτείνοντας τρόπους επίλυσης των εν λόγω προβλημάτων.

Περπατώντας στα σοκάκια της πόλης μου αισθάνθηκα έντονα την ύπαρξη ενός, γνωστού από όλους, φαινομένου · της μετανάστευσης. Μάλιστα, οι δρόμοι της Βέροιας, όπως και πολλών άλλων διαφορετικών ελληνικών νομών, είναι γεμάτοι με αγγελίες εγκαταλελειμμένων σπιτιών και επιχειρήσεων, οι οποίες σημαίνουν πως τα μέρη αυτά ερημώνονται. Η τάση μετακίνησης αυτή δικαιολογείται σε μεγάλο ποσοστό αν αναλογιστούμε την ανεργία που πλήττει τη χώρα μας. Γνωστοί, φίλοι και αγαπημένα μας πρόσωπα αναγκάζονται να αποχαιρετήσουν τις οικογένειές τους και να μετακομίσουν, ίσως οριστικά, στο εξωτερικό αναζητώντας μονάχα μια θέση εργασίας, ενώ παράλληλα απαλλάσσονται από τον φόβο της ανεργίας που συνδέεται αβίαστα με την Ελλάδα.

Το πρόβλημα αυτό συνυφαίνεται, κατά τη γνώμη μου, με ένα άλλο, λιγότερο αντιληπτό από την πλευρά της κοινωνίας μεν, εξίσου οδυνηρό για εμάς τους νέους που καλούμαστε να το αντιμετωπίσουμε δε: τη δυσκολία που συναντάμε όταν επιχειρούμε να προσανατολιστούμε επαγγελματικά. Σε νεαρή ηλικία - όταν ακόμη είμαστε έφηβοι- βομβαρδιζόμαστε με διάφορων ειδών πληροφορίες, αξιόπιστες ή μη, προκειμένου να καταφέρουμε να βρούμε το επάγγελμα που θα μας βοηθήσει να βιοποριστούμε.

Θίγω τον συγκεκριμένο προβληματισμό, διότι προσωπικά, όντας μαθήτρια Λυκείου, βρέθηκα σε μια έντονα δυσάρεστη συναισθηματικά θέση όταν χρειάστηκε να επιλέξω μία απασχόληση, η οποία θα συνέβαλλε στην επικείμενη διαβίωση μου. Ένιωθα σε μεγάλο βαθμό αβεβαιότητα και ανασφάλεια, γνωρίζοντας την ανεργία που πλήττει τη χώρα μου. Σε εκείνη τη φάση της ζωής μου, λοιπόν, αντιλήφθηκα ότι δεν υπήρχε καμία καθησυχαστική δύναμη, τίποτα που να εγγυάται πως στο μέλλον θα υπάρχουν θέσεις εργασίας για ό,τι επιλέξω, ή έστω που να προβάλλει λογικά τις πιθανότητες να βρω δουλειά στην Ελλάδα.

Γι' αυτόν τον λόγο, επειδή αισθάνθηκα τόσο εκτεθειμένη όταν έπρεπε να αποφασίσω τι επάγγελμα να ακολουθήσω, έτσι ώστε να μη φοβάμαι την ανεργία, πιστεύω πως οφείλουμε να επικεντρωθούμε στην ανάγκη που χαρακτηρίζει εμάς, τους σημερινούς μαθητές, για την εύρεση κάποιου είδους ασφάλειας. Ειλικρινά νομίζω πως τα δύο διαδοχικά προβλήματα που προανέφερα, η μετανάστευση λόγω της ανεργίας και η ανασφάλεια των νέων, είναι δυνατόν να επιλυθούν με ένα μόνο μέτρο: τη δημιουργία ενός συστήματος αποτίμησης των θέσεων εργασίας. Δηλαδή, μπορούμε να εφαρμόσουμε ένα μέτρο κατά το οποίο ο κάθε νομός ξεχωριστά θα δημιουργεί έναν κατάλογο, ο οποίος θα αποτελείται από τα επαγγέλματα που επιζητά ο ίδιος. Η εκτίμηση αυτή εργασιακών αναγκών της πόλης θα ενισχύσει επιτυχώς το εργατικό της δυναμικό, εφόσον οι κατάλογοι αυτοί προβληθούν μέσα από ενημερωτικές ημερίδες σε κάθε πόλη, οι νέοι θα κατέχουν μια ακριβή εικόνα των θέσεων εργασίας που διαθέτει η Ελλάδα.

Πιστεύω ακράδαντα πως αν εφαρμοστεί το συγκεκριμένο μέτρο η κάθε πόλη θα ανακτήσει την αυτάρκεια της και η τάση για μετανάστευση θα μειωθεί δραστικά. Εμείς οι μαθητές, όχι μόνο θα γνωρίζουμε πώς μπορούμε να συμβάλλουμε στην άνθηση της τοπικής οικονομίας αλλά θα νιώσουμε και πως η πολιτεία ανταποκρίνεται στις ανησυχίες μας. Φυσικό επακόλουθο εννοείται είναι και η δραστική μείωση των ποσοστών ανεργίας αλλά και η ενδυνάμωση της περιφέρειας, εφόσον οι νέοι θα επιλέγουν περιζήτητα για τον τόπο τους επαγγέλματα.

Οραματίζομαι ένα μέλλον στο οποίο η Ελλάδα συγκρατεί τους πολίτες της κοντά της, ενώ συγχρόνως φροντίζει για την επίλυση των προβλημάτων τους. Επιζητώ επίσης, εγώ και κάθε μαθητής που ήρθε σε

παρόμοια θέση με τη δική μου πιστεύω, ένα κράτος ενωμένο που βρίσκεται εκεί για να μας διευκολύνει και να μας υποστηρίζει λογικά και συναισθηματικά αντίστοιχα, ενώ καταφέρνει με τη βοήθεια μας να αυτοσυντηρείται. Θέλω να ξαναδώ τη Βέροια γεμάτη καινούργιες τοπικές επιχειρήσεις δίχως καμία έλλειψη, όσον αφορά το εργατικό δυναμικό. Ευελπιστώ ότι το δίλημμα στο οποίο βρίσκονται ορισμένοι μαθητές τώρα, μη γνωρίζοντας αν πρέπει να φύγουν στο εξωτερικό προκειμένου να εργαστούν, θα συρρικνωθεί για τις γενιές του μέλλοντος, θα γίνει ανεπαίσθητο. Το μόνο πράγμα για το οποίο είμαι σίγουρη είναι πως όλοι μαζί, και ο δικός μας Δήμος ξεχωριστά, μπορούμε να αλλάξουμε το μέλλον.

Σας ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας!